

ČETVRTA SLIKA

"Pokušao sam da Ga pronađem na hrišćanskom krstu, ali On ne beše tamo. Otišao sam u hram Hindusa, i u stare pagode, ali nigde nisam mogao pronaći ni traga od Njega.

Pretražio sam planine i doline, ali ni u visinama niti u dolinama ne mogah da Ga nađem. Otišao sam u Meku, do Kabe, ali On ne beše ni tamo.

Raspitivao sam se kod učenjaka i kod filozofa, ali On za njih beše nepoznatljiv.

Tada sam pogledao u svoje srce, i upravo je tamo boravio, te sam ga video. Nigde Ga drugde i nisam mogao naći."

Dželaludin Rumi

Opseda me misao o nepripadanju. Osećam se potpuno prazno i promašeno. Sedim u čošku svoje sobe, nemoćan da išta učinim sa svojim životom osim da ga protraćim. Nijedna korisna misao, nijedno ispunjavajuće osećanje ne postoji u mom telu, Ono i nije moje. Ne osećam se udobno u njemu. Ne pripada mi. Kao hotelska soba. Kao ova soba u kojoj sam.

Na jednom zidu, jedna pored druge, stoje tri slike. Na jednoj je more, zeleno, sa talasima poput pijavica i očima umesto riba. Pored nje stoji slika na kojoj su ruke. Crne, bezlične šake. Prepliću se, ne dodirujući se zaista. Pored, otvorena usta i isplažen jezik. Plav od dozivanja, nem od zloupotrebe. *Gledaj, govori mi more, sve je deo tebe, i ove ribe su oči, tvoje ako želiš.* Ne razumem ga. Okrećem se ka drugoj slici. *Radi, govore mi ruke, dodirni i nepoznato. Budi važan, kao jedan prst među deset.* Ne razumem ih. Gledam u treću sliku. Ne čujem šta mi govori. *Pričaj, govorim jeziku, vrišti, urlaj, stavi mi do znanja da si tu. Čuću te, jednom. Moram te čuti.* Okrećem se. Tražim četvrtu sliku. Onu na kojoj bi trebalo da su uši. Koja bi trebalo da prethodnim trima da smisao. Nema je. Samo ogledalo u kome ne želim da se gledam.

Kiša dobuje. Kapi su ogromne, razjapljenih usta se zaleću ka prozoru, u strahovitom zaletu se obrušavaju na njega, da ga zdrobe. Udaraju. Prozor, postojan, ćutke ih prima. Kapi se, razmrskanog tela, razbijenog na komade, klizeći povlače i tonu u nepostojanje. Prozor uporno odoleva, ne sebe radi, već sobu da zaštiti. Soba se oko mene svila. Oko mene je telo, ovo tuđe, ovo što me je zarobilo. Hiljadu opni me drži, da ne odem, da se ne stopim sa duhom koji me u crnilu čeka. Hiljadu me lanaca okovalo teretom, da osoben budem. A ja ne mogu, jer se plašim.

Zatvaram oči. Ništavilo. Crno, bezoblično, prijatno prazno. Bez svetla, bez tame. Beskrajni crni san... U uglu nešto, ipak, blešti. Otvaram oči. Na zidu prekoputa vidim sliku.

žuta je. Ogromna. Na njoj samo znak pitanja. Zelen. Ogroman. Prilazimo mu, moje telo i ja. Smeška mi se znak pitanja, zavodljivo. Nadima se, i opet splašnjava. Dodirujem ga. Otvara mi se. Otvara vrata koja krije. Ulazimo, moje telo i ja.

Paučina. Smrad. Vrućina. Mrak, sa pokojim zrakom sunca i prašinom što igra po njemu. Vidim sto. Na njemu je igračka. Deda Mraz. Odbačen, jer ne postoji. Ne postoji, jer je odbačen. Suza mu se zgusnula na plastičnom obrazu. Gledam dalje. Kutije sa starim knjigama. Udžbenici. Odbačene činjenice, sačuvano znanje. Osećam znanje koje se usadilo između mene i tela, pritiska me, guši. Guram kutije u mračni ćošak tavanске sobe. Na podu je još jedna kutija. Ogromna. Podiže je, kao od šale, moje telo. Otvara je. Kesa je prvo što odvaja sadržaj od opne. Kidamo kesu, zajedno, moje telo i ja. Ispada sadržaj iz nje, a ja odskačem u stranu i vrištim. Telo stoji, zapanjeno. Iz kese su ispile lutke. Gomila lutaka. Iskežene, strašne lutke. Sve sama tela. Prazne opne. Moje telo moj strah ne razume, i staje usred lutaka. Ja vrištim, jer ne mogu da razaznam koje je među njima moje telo. Bežim odatle. Lutke, iskežene, ostaju rasute po podu. Treba im nešto da ih ispuni. Prazne opne. Treba im nešto da ih spozna, pa da ih odbaci.

Bežim. Soba je polumračna. Udaram o zidove, nalećem na kamenje, na nove kutije. Sve su čvrsto zatvorene, bez izgleda da će im iko dati vazduha. Kao živi mrtvaci. Odbačene, nesahranjene. Samo su sklonjene, ali ne i spaljene. Potisnute, ali ne i zaboravljene. Napunile su tavan smradom, vlagom i prašinom; i ja se o njih spotičem.

Udaram o zid. Samo je moja ova bol. Tela nema, sam sam. Ostalo je telo među lutkama. Odbačena, prazna opna. Ja mu nedostajem, da ga od lutaka orazličim. I ono meni nedostaje, spoznajem konačno. Moje je bilo, a sad je odbačeno. Sada ne postoji, jer sam ga odbacio.

Na zidu vidim sliku. Poledinu slike. Približavam joj se. Zapljuskuju me zeleni talasi. Gomila riba pliva oko mene. Prisanjam bleštavo lice o sliku. Moje su oči ribe. Vidim. Vidim telo koje je sa druge strane. Gleda me, ali me ne vidi. *Gledaj, govorim svom telu, sve je deo tebe, i ove ribe su oči, tvoje ako želiš.* Telo me ne vidi. Ne razume. Trčim do druge slike. Prazna je. Pružam ruke, da dodirnem svoje telo. Ono stoji, i ne miče se. *Radi, govorim svom telu, Dodirni i nepoznato. Budi važan, kao jedan prst među deset.* Ne želi moje telo da me dodirne. Trčim dalje. Samo nas ova jedna opna razdvaja, jedno smo naspram drugog, a ne osetimo se. Udaram o zid. Treća slika. Približavam joj se. Prisanjam bleštavo lice o nju. Otvaram usta, vrištim, jezik mi je poplaveo od dozivanja, one meo od dotadašnje zloupotrebe. *Pričaj, govori mi telo, vrišti, urlaj, stavi mi do znanja da si tu. Čuću te, jednom. Moram te čuti.* Ne čuje me. Telo ide dalje, gleda u zid. Traži četvrtu sliku. Onu na kojoj bi trebalo da su uši. Koja bi trebalo da prethodnim trima da smisao. Ne vidi je. Ne želi u nju da gleda.

Ja lupam o zid, vrištim i urlam. Telo odlazi. Odlazi ka tavanu, ka znaku pitanja. Ja stojim iza opne, daleko od njega. Stojim iza ogledala u koje telo ne želi da gleda. Stojim iza četvrte slike.